

MOHAI V. LAJOS

Hádész címere

RÓZSA UTCA RETROSPEKTÍV – ORATÓRIUM

LOVAK

Skarlátvörös-kísértetek
halálra ítélten a lovak.
Szobor-alakjuk lassított kép,
bronzba csomózott mozdulat.

APOKALIPSZIS

Ágaskodnak letepert hegyek.
Istállók. Lovak. Szenesek.
Házsorok közt levegőprésben
ölekeztek a Föld melegével.

A KOCSISZÍN

Széttört az Ég: ez a halál.
A szalmabála sarkainál.
A kapun kifordult pántok:
Jégszürke pára-forgácsok.

Megroppant a Föld. És megállt a Nap.
Angyalszót citált a pillanat.
Fölsorakoztak a szenesek.
A fekete körmű óriások.

Lovak tetemeit vezetik
A fekete körmű óriások.
Kantárszáron kérges tenyerek.
Átvérzett szókra felelet.

Megroppant a Föld. És megállt a Nap.
 Bűnrészes minden pillanat.
 Fölsorakoztak a szenesek.
 A fekete körmű óriások:

*és a füstölgő ammónia-pára
 rápállott a reggel ajakára
 utoljára még, a vége előtt,
 az élet keserves rendje előtt.*

KOCSISOK

Merre dobognak a kocsisok?
 Fújtatva a lovak, lovasok?
 Kantárszáron kérges tenyerű
 szenesek --
 Mit vezetnek a szenesek?

Lovat vezetnek a szenesek.
 A lovak teste remegett.
 Megfeszült a kantárok szára,
 haragos Égbe kiáltva
 fújtattak a szenesek.

Vasabroncsok alól kipörgött
 kő és kavics karcolta az Eget,
 a járda szalagjára fűzött házsor
 térdre ereszkedett,

és fölsóhajtottak a drótfonatú
 pincetorkok,
 félig-alvón
 a pincetorkok –

Vajon merre dobognak a kocsisok?
 Fújtatva a lovak, lovasok?

LAUDATIO FUNEBRIS

Ki vezeti kantárszáron őket,
 hogy az istállók összedőltek?

Ha elnyelné testüket az emlék,
ki fogadna, ha *innen elmennék?*

Ahogy vonszolták a menetet,
a testek vonalkódja remegett.
Az árnyak lehasaltak a porba,
meszet lehelt ki a pincék torka.

Hidegen sorakoztak a házak.
Égi mezőn dobogtak a lábak.
Szerencsére, roppant út ez valóban.
Mérgét fújta az Isten a porba!

SZÍNEZÜST

A füst, a füst. Elhamvad az avarban.
Isten lesütött szeme. Földön. Fagyban.

A fal, a fal. Ócskavas roskadt árnya.
Bádog-hullám hideg aritmiája.

A kert, a kert. A föld alatti sebhely.
Angyaljelmez. Bombatölcsér. Dermedt hely.

A hó, a hó. Tuják. Fenyők gyantája.
Meszesgödör jég-szilánkos határa.

A test, a test. Körték az alvadt szélben.
Hátukon a gömbölyű Nap. Sötétben.

Tükörhomályos az ég. Az ég. Akna.
A hang egy cérnaszálban elakadna.

HÁDÉSZ PARANCSA

Halálra ítélt állatok mellett lépdeltek a szenesek.
A testük megreccsent,
az óriás sereglet remegett.

A feledés egyszer majd mindent elmos.

A bakancsok alól sár fröccsen szét.
Az utolsó ítélet hangja.
A vágóhíd kapuját nyitni
Hádész parancsa.

Kondul a lélek harangja.

Nyöszörögtek az istállók és a szélfúttá pajták.
Befogták szemüket.
Mindenük odalett.

Az udvarok szárítókötelein
bukott angyalok
a hiszékeny hajnalok.
Isten festőállványán rajzok.

Nincs öröklét.

Boldogtalan fényforgácsok jelenései a falakon.
Csúnya forradás.
Hádész olajképe a vakolaton.

Halotti maszkok az úton,
a sárban.
A lovak és a szenesek a világvégi leárazásban.

De az utolsó álmok még
a szív szégyenét visszaverték.
Visszapattant ezer alakban
az átizzadt félelem.

Békét kötni nem lehet.
Nincs ellenkező eset.
A lovak nem visszakoztak,
sem a szenesek.

Újra besötétedett.
Öklüket rázták a szelek.
Szörnyülködtek az elemek.

A megeredt ég átkait szórta.
Ki állítaná, hogy a természet demagógja?
Az eső nem ismert mértéket.

A vasból öntött csatornarács tölcsérként szívta el,
mit a szenny odasodort.
A kátrányos lé huzalként tölt ki réseket.
A padkaszegélye kalapáccsal egyengetett bádoglemez.
Csillog az esőben. Mutatja ragyáit.
Lámpasugárban városi gyom virágzik.
Özönvíz pusztít.
A lovak teste parázslík.

Ütött az óra.

A lovak nem visszakoztak,
sem a szenesek.
Békét kötni nem lehet.
Nincs ellenkező eset.

Hosszútűrő a szeretet.

Hogy végleg nyoma veszne,
s tovább angyalszárnyon lebegne,
a lélekbe nyilallt még
a végsőnek maradt emlék.

Mert győzték a durva terhet, megcsikordultak a fogak.
A pincetoroknál döntötték be a rakományukat.
A vesszőkosarak a kövezet pereméhez csapódtak.
Megszólaltak az égbeacsattanó korbácsütések.
A kikeményített tenyerek.
Föl-le jártak fulladásig a fejek.
A papírcsákóra írt elkínzott üzenetek.

Káromkodások jégtalpain szívlapátok döngenek.
Hosszútűrő a szeretet.

A karokra hímzett szentképre szénpor tapadt.
Haragra gerjedt az indulat.

És a lovak lecövekeltek a fényben,
a Nap csontszilánkja alatt.

Isten földet ért szívverése dobogott értük.
Csalogató remény nem marad kocsirúd nélkül.

Az a reggel majd hamuszínre vált.
Vágóhídon hasad a világ.

Csont-kézzelel készült vésetek.
Hádész címerén ékezet.

